

COMEDIAPOLIS

Sembla que els presidents dels Estats Units, quan senten que s'apropa la fi del seu mandat a la Casa Blanca, comencen a pensar en el seu lloc en l'història. I, en política internacional, la millor forma d'assegurar-se un bon pedestal és associar el teu nom amb algun esdeveniment relacionat amb el conflicte del Pròxim Orient. El president Bush no podia ser menys que Carter, Reagan o Clinton, i, a l'última hora, ha decidit intentar netejar la seva reputació de senyor de la guerra a Iraq treient-se del barret Comediapolis, perdó, vull dir Annapolis.

En diplomàcia les negociacions de debò no es fan durant les conferències internacionals, sinó abans o després de les reunions i sopars de cara a la galeria. I, malauradament, a Annapolis no hi va haver negociacions reals entre israelians i palestins abans de la trobada, ni n'hi haurà tampoc després.

La tendenciosament anomenada "Conferència de pau d'Annapolis" ha acabat sense pau i amb una declaració de mínims buida de contingut. Resulta que israelians i palestins es comprometen a negociar i a discutir els "assumptes essencials" amb l'objectiu d'arribar a un acord de pau a la fi de 2008, fi també, vés per on, del mandat del President Bush. Tots sabem que els "assumptes essencials" són el futur de Jerusalem, la retirada dels israelians a la frontera de 1967 i el retorn dels refugiats palestins. Però el nivell de desacord i desconfiança entre les parts és tal que ni tan sols es posen d'acord en com definir-los i s'estimen més ni anomenar-los. No és fàcil discutir sobre assumptes que un no s'atreveix ni anomenar.

Cal recordar quants plans i conferències, amb resultats sovint molt més concrets i atrevits que els d'Annapolis, han fracassat? Venècia, Camp David I i II, Oslo, Madrid, Taba, Ginebra, el plans de Rogers, Reagan, Annan, Mitchell, Tenet i, per suposat, el full de ruta, probablement el 'plànol' més inútil del planeta.

Però les coses s'han de jutjar en funció dels objectius perseguits. I, des d'aquest punt de vista, la conferència d'Annapolis ha estat un èxit en assolir l'objectiu essencial, no mencionat com els "assumptes essencials" però obvi: convertir al guerrer Bush en pacificador. El president Bush té força motius per celebrar-ho, perquè, a més, 44 països, inclosos l'Àrabia Saudita i Síria, li han jugat el joc.

Ara que tothom ha tornat a casa, les colònies jueves seguiran creixent i robant territori palestí, l'exèrcit jueu mantindrà la brutal ocupació, els palestins continuaran llençant coets contra els civils israelians i matant-se entre ells... I Annapolis, com tots els seus predecessors, es convertirà en un procés útil per evitar la pau en lloc d'aconseguir-la.

Jordi Raich.

Escriptor.

www.jordi-raich.com

Dec 07